

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: L. G. s. r. o., zast. JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem v Praze 4, Michelská 81, proti žalovanému: Finanční ředitelství v Praze se sídlem Praha 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2004, čj. 10 Ca 243/2004-9,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností zrušení usnesení Městského soudu v Praze vrácení věci k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze odmítl žalobu pro zmatečnost podanou proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2004, čj. 2 Afs 85/2004-64, kterým byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítnuta jako opožděně podaná kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2004, čj. 38 Ca 430/2001-50. Tímto usnesení městský soud zastavil řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti jinému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2003, čj. 38 Ca 430/2001-39.

Městský soud při odmítnutí žaloby pro zmatečnost vyložil, že soudní řád správní zná pouze dva opravné prostředky, a to kasační stížnost proti rozhodnutím krajských soudů, a obnovu řízení (§ 114 odst. 3 s. ř. s.). Podle ustanovení § 64 s. ř. s. lze navíc použít (a to jen přiměřeně) občanského soudního řádu, avšak výlučně jen jeho první a třetí části. Rozhodl-li proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 7. 2004 o odmítnutí kasační stížnosti a stěžovatel i přes správné poučení o nepřípustnosti opravného prostředku podal proti tomuto usnesení žalobu pro zmatečnost, je třeba takovou žalobu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení. Není tu totiž žádný soud, který by byl funkčně příslušný k jejímu projednání (srov. č. 107/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel podal kasační stížnost a namítl, že městský soud a Nejvyšší správní soud vůbec nevzaly v úvahu ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle něhož měl městský soud ze zákona zrušit své vlastní rozhodnutí ze dne 19. 4. 2004 v důsledku včas zaplaceného soudního poplatku za podanou kasační stížnost dne 10. 5. 2004 (i za situace doručení tohoto rozhodnutí dne 26. 4. 2004). Městský soud prý zcela opominul, že ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je zvláštním předpisem vůči s. ř. s. a proto byl na místě uvedený postup a nikoliv předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu. Pochybení se dopustil i ten, jestliže namísto rozhodování o kasační stížnosti měl upozornit městský soud na znění ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Nesprávným postupem obou soudů proto došlo k odnětí stěžovatelova práva jednat před soudem a není též jeho vinou, že v České republice není soud, který by byl funkčně příslušný k projednání žaloby pro zmatečnost.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze žaloby i z napadeného usnesení městského soudu vyplývá, že jím byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení (neexistence soudu funkčně příslušného k projednání žaloby pro zmatečnost) odmítnuta žaloba pro zmatečnost proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2004, čj. 2 Afs 85/2004-64, odůvodněná ustanovením § 229 odst. 4 občanského soudního řádu, podle něhož žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout rovněž pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení.

Nejvyšší správní soud uvedeným usnesením odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2004, čj. 38 Ca 430/2001-50, jímž bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2003, čj. 38 Ca 430/2001-39. Nejsou žádné pochybnosti o tom, že toto usnesení Nejvyššího správního soudu bylo vydáno v oblasti správního soudnictví. Žaloba pro zmatečnost odůvodněná ustanovením § 229 odst. 4 o. s. ř. však není ve správním soudnictví možná a přípustná. Soudní řád správní takovou žalobu nepřipouští, a ve správním soudnictví ji není možno použít ani přiměřeně. Je tomu tak proto, že tato žaloba je upravena v

části čtvrté občanského soudního řádu a ustanovení § 64 s. ř. s. umožňuje pro řízení ve správním soudnictví, nestanoví-li tento zákon jinak, toliko přiměřené použití ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Ve správním soudnictví je tedy za současné právní úpravy vyloučeno podání žaloby pro zmatečnost, jakožto institutu jiného (občanského) soudního procesu. Nadto ostatně Nejvyšší správní soud při vydávání usnesení ze dne 21. 7. 2004 nejednal ani jako odvolací soudem, kterým by bylo odmítnuto odvolání (§ 229 odst. 4 občanského soudního řádu), protože správní soudnictví je jednoinstanční. Rozhodnutí krajského soudu nabývá doručením právní moci (§ 54 odst. 5 s. ř. s.); kasační stížnost, o níž rozhoduje Nejvyšší správní soud, je již mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Městský soud se proto věcně zabývat žalobou pro zmatečnost vůbec nemohl, a podle zákona ji odmítl z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože tu žádný soud, který by ji projednat mohl, není.

Neobstojí tedy ani námitka kasační stížnosti, že oba soudy vůbec nevzaly v úvahu ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle níž měl městský soud ze zákona zrušit své vlastní rozhodnutí ze dne 19. 4. 2004 v důsledku včas zaplaceného soudního poplatku za podanou kasační stížnost dne 10. 5. 2004 (i za situace doručení tohoto rozhodnutí dne 26. 4. 2004). Stěžovatel se mylí, pokud dovozuje, že městský soud rozhodoval jako soud I. stupně a Nejvyšší správní soud jako soud II. stupně. Jestliže se tedy stěžovatel dovolává ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle něhož usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení, potom ani z této dikce nemůže pro sebe nic vytěžit. Není-li sporné, že usnesení městského soudu ze dne 19. 4. 2004 o zastavení řízení o kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli doručeno dne 26. 4. 2004, resp. 29. 4. 2004, pak v těchto dnech nabylo právní moci (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost až dne 10. 5. 2004 zrušení usnesení znemožňuje.

Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2004, čj. 10 Ca 243/2004-9 není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a že se úspěšnému žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu